

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Ringe og velmeent Ønske

Citation: Wessel, Johan Herman: "Ringe og velmeent Ønske", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid83234/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

I Strofen næst heroven for
 Jeg veeg fra de burleske Spor,
 Og kunde Tonen ei bevare.
 Som Digter har jeg vel Uret;
 Men Venskab vil undskylde det,
 Og Sandheden skal det forsvare.

Nu, mine Børn! lad mig saa,
 I skynde jer at blive tre;
 (Tibi Tvillinger er' rent af Moden).
 Skal Børnet ligne Faer og Moer,
 Og træde vil i deres Spor,
 Saa bli'r det vistnok godt af Poeten.

RINGE OG VELMEENT ØNSKE

til Hr. Landdommer Bartholin og Jombae Hall. i Anledning af deres Ægteforening.
 Fra Rudskjærns Ven.

Man speger nu med de Personer,
 Som syngs i Ha-stemte Toner;
 Hvem der har Uret eller Ret,
 Jeg veed ei, vil ei vide det;
 Men veed, at, hvis man vil befale,
 Jeg daglig tusind' Vers skal male,
 Saa vælger jeg den Art med Ha!
 Jeg kommer ellers slet derfra.
 Jeg mener Ha! med hvad vilhører;
 Med dette Spænd man hastig klerer.
 Men den, som Læs vil tage paa
 (Den sunde Sands jeg kalder saa),
 Han klerer ei saa langt om Dagen. —
 Men nu er nok klørt om med Smagen.

Mit Vers var blevet alt for kort,
 Hvis den Indledning ei var gjort;
 Til den jeg valgte lidt om Smagen,
 Blot af en Slump; see det er Sagen!

Gid du, og den, som gjer dit Vel,
 Maae naae fortiente varigt Held!

LOVTALE OVER DEN UGIFTE STAND.

Reis Ærestøtter op for hvem du vil, Krabat!
 (Jeg taler her til Dem, som rirne hen i Taaget,
 Som skrive Sider fuld, men dog ei sige noget,
 Hvis ganske Poesie er Viligheds Sabbath)
 Ja Ærestøtter sæt du kun for hvem du vil.
 Kun den ugifte Stand er det, jeg vil besænge:
 Kom, hører paa min Sang, I gamle og I unge!
 I aldrig hørte før saa mæjstetisk Stil.
 Naturen siger os, at Frihed er vor Lod,
 At vi foragte bør, i hvad det er for Kisder,
 Og jeg af denne Sats fornuftigen udsieder,
 At Ægteskabet er just ei Naturens Raad.
 Saa Fluglene paa Qvist, og sand saa mine Ord;
 Af dem kan du og jeg og hele Verden lære,
 Hvordan man elske kan og fri dog være. — —
 Et Blomster brækkes tit, midt i sin Foraars Flor,
 Og ligesaa det gaaer nu ogsaa med mit Vers:
 Just paa det høieste da nu min Geist var stegen,
 Saa faldt den ned med eet; min Sorg er derfor megen,
 Og, for at faae et Rinn, jeg taler uden Skierts.

PAA EN SKIVE.

som en strædende Fugterunge gav til det kiebemærkede Skydeselskab

Jeg nød, hvad Jordens bedste Konger nyde,
 Den Fryd, blandt Venner som en Ven at byde;
 Jeg nød, hvad ingen Jordens Konge nød,
 Ustyrtet Roe, da man mit Scepter brød:
 Jeg kan, hvad ingen Jordens Konge kunde,
 Min Magt og Kongenavn en anden unde,
 Forlade uden Suk min Herskerstand,
 Og synge: leve værdig Eftermand!